

У зони љубави превазилазимо све могуће просторне и временске границе

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 11. октобра 2026. године у храму Светог архиђакона Стефана у Кизборију

Високопреосвећени Митрополите и брате и саслужитељу, владико Силуане, духовни пастиру и духовни учитељу стада светосавског, стада Христовог, стада православног и стада српског који живи овде на простору Епархије аустралијско-новозеландске, заједно са браћом архијерејима који су дошли са разних страна, осећајући велику благодарност за Вашу љубав и љубав верног светосавског народа који овде живи, ми кличемо: „Жив је Србин, радује се Христу!”

И заиста, драга духовна децо, децо наше Српске Православне Цркве, децо српског корена и свог духовног родоначалника Светог Саве, радујемо се данас и ми јер се радује Господ, јер се сви радујемо Христу. Радујемо се због ваше љубави, због ваше вере, због ваше молитве, због ваше верности Христу, верности својим коренима, својим прецима, својим оцима, свима онима који су у Христу живећи, просвећивани благодаћу Божјом, украсили календар Цркве и календар светитеља нашег народа.

Долазећи овамо са трона Светог Саве, знали смо да постоје зоне, да постоје

просторне и временске границе, али смо пре тога и изван и изнад тога знали да постоји само једна зона, зона у којој је све радост, у којој је све лако, зона која се зове љубав. Зона која се зове православна вера, зона која се зове наш братски и сестрински загрљај. У тој зони нема тешкоћа. Напротив, ако треба савладати нешто што је проблем – то чини благослов. Ако треба прескочити неку препреку – то је дар, то је лепота. И ми данас обасјани смо лепотом лика Божјег који видимо у вашим душама и на вашим лицима. То је зона која превазилази све разлике, све поделе, сва супротстављања, сваку мржњу, сваку искључивост. То је зона у којој наш српски православни народ, где год да се налази, јесте један народ, народ који не заборавља ко је и шта је, народ који бар због тога што је свестан ко је и шта је, ма где да се налазио он нема страха, нема стида и нема комплекса, него баш због тога што је то што јесте, са лакоћом се уклапа у амбијент у који долази, али са лакоћом и све оно што је добро из тог амбијента ма где он био усваја и чини га да буде његово. И то је парадокс Србинов, парадокс православног српског хришћанина: ма где год да оде, од Америке до Аустралије, он остаје оно што јесте, али истовремено постаје и једно са онима са којима живи.

Како је то могуће, браћо и сестре? Како је то могуће, драга духовна децо? Могуће је само оном Србину који кад оде у Америку, у Аустралију, било где у Европу, налази своје извориште, своје исходиште у Цркви Православној, у Цркви Светосавској. Да ли сам у праву? Па ви то боље знате него ја, неупоредиво боље. Али ми то знамо јер је то закон духовни. Нико не може избећи и побећи закону духовном, закону лепоте и награде духовне, али и закону пропасти и пакла духовног. Дакле, сваки онај који долази у храм Божји овде у Аустралији – он постаје снажнији, постаје храбрији, постаје способнији да се хвата од почетка у коштац са непознатим, да га савлађује и да у једном тренутку постаје потпуно равноправан са свима изнутра, по духу. Међутим, у исто време он јача и снажи себе као православног хришћанина и као православног Србина. И може бити, и то боље знате него ја, да чак постаје свеснији те чињенице овде од многих који су, како се то каже: „у отаџбини, у старом крају, у матици“, који често нису свесни богатства, лепоте и свега онога што добијају од Бога као дар. Сматрају то нечим што се подразумева, али често неодговорни, често без труда, често не узвраћајући колико треба.

Сетимо се само Прве сеобе Срба са Косова под налетом османске каме бежећи од смрти и долазећи у северне крајеве у којима данас живи Србин, у просторе угарске. Била је то сиротиња, али дошавши у нове крајеве наша браћа и сестре који су живели пре нас, живели су у земуницама, борили се за

голи опстанак, али су дизали храмове у славу Божју, у славу Светог Саве, Светог Стефана архиђаконa и првомученика, Светог Николаја. Зидали храмове велелепне који и до данас, ено, красе у Сентандреји тај град и ту земљу као потврда да смо ми своју духовност на тај начин изразили и потврдили своје опредељење светосавско и живели тамо. И ево, Господ је дао да и овде, слава Му и хвала, и ви, дошавши свако из својих разлога, али свако жедан живота, лепоте, мира, радости и правде, дошавши овде разумели сте да ништа од тога није могуће ако не постоји духовни темељ, ако не постоји храм. Тако сте и ви, као негда наши преци зидајући храмове о по СентАндреји, у Угарској, у Карловачкој митрополији, и ви градећи своје домове и своје породице паралелно зидали и храмове у славу Божју и манастире. Па има ли данас веће радости, има ли већег благослова? Само да дођемо и уђемо и станемо на средину овог храма, све нам је јасно.

Знамо и чији смо и који смо. Знамо и да нема ништа веће од овога. Дижете и зидате храмове потврђујући да сте светосавци, да сте православци, да сте истински прави Срби. Јер онај Србин који се није улагао у изградњу овог храма, или који не долази у овај храм, пре или касније, не само да заборави да је Србин и православни и одакле је, него тај заборавља и оца и мајку, своје сроднике. Долазећи овде, иако као зрно песка у пустињи буквално, овде добијате снагу да будете сведоци свог имена, али да будете и проповедници и мисионари Христови. Јер једно је оно што ми мислимо због чега смо дошли овде, а друго је оно што Бог хоће и што је наумио. Ми смо дошли из својих разлога, а Бог нас је послао из Његових разлога. Послао је да, ево, и ова пустиња овог континента буде осољена и осветљена именом Христовим и Његовом светлошћу. Кроз вас знају људи да постоји православље, да постоји истинско, аутентично и право сведочење Божје. Идући овим улицама града Мелбурна бивали смо заустављени и људи су знали ко смо, видећи само нашу одећу. Само нису знали да ли смо Грци, или смо Руси, или смо Срби, али знали су да смо православни. Да ли би знали да вас није?

Радујемо се, дакле, данас, браћо и сестре, јер смо у зони љубави, у зони која се зове Србија, превазишли све могуће зоне. Овај храм је подигнут на месту у којем је уграђен и део земље Шумадије – донео је неко од вас прах шумадијски и поставио у темеље овог храма. Овде је Србија и зато јер сте ви овде. Али у часну трпезу положили смо честицу моштију светитеља Божјег, као што је то обичај да се у сваку часну трпезу поставља честица неког свеца, а Бог је хтео, на челу са вашим архипастиром, драгим нам братом Силуаном којим се такође поносимо, да овде буду положене мошти Светог Стефана Дечанског, онога који треба да нам буде свима и у сваком времену, у

нашој зони православља и зони љубави, пример и подстрек за углед. Тамо где су његове мошти долазе и траже помоћ не само православни Срби, него и људи друге вере и припадници других народа, и католици, и муслимани. Сигуран сам да ће вашим молитвама, љубављу Божјом, и овде многи други долазити и налазити утеху и помоћ, а можда неки препознати шта је истинска и права вера, истинска и права духовност. Зато, сабирајте се увек у својим храмовима и делите шта год да имате: било успехе, било успоне, победе или падове, невоље и тешкоће. Дођите у овај храм, у сваки наш православни српски храм. Обратите се Господу. Нека вам све почне молитвом, нека све протиче у молитви и заврши се молитвом. Онда ће, верујте, било да нам иде како треба или како не желимо, увек бити мира у души. Знаћете да је Бог увек са вама и да никад не заборавља и оставља, само треба дочекати Његово време.

И зато, говорио сам и претходних дана, православна вера значи разумевање међусобно, браћо и сестре. Праштање – то је православна вера. Јер нема оног који не греши и свако сваког може ражалостити, али да увек праштамо једни другима. Кад видимо да неко не чини како ваља, да се молимо за њега, а не да најпре будемо критизери. Молите се за своје свештенике, не да им ви будете судије, а и свештеници да се труде да распињу себе и свој живот за вас. Да слушате шта говоре. А ви свештеници да се трудите да будете пример верницима. А онда и свештеници наравно, чиме не можемо увек да се похвалимо, да се труде да буду послушни свом Епископу, не да мисле да боље знају, не да верују да су паметнији и честитији, како вели данашње Јеванђеље. Да ми гледамо шта Бог од нас хоће, не да гледамо шта други чини и да се другим поредимо, него да се поредимо са оним што Бог од нас тражи, знајући да нас Бог воли и да прашта све. Међутим, потребно је да се трудимо. Не смемо да рачунамо на то „Бог ће опростити, а ја радим шта хоћу“. Па неће бити да то пролази. Не. Знамо ми да је Бог милостив, али да се трудимо да будемо онакви какви Он хоће. Да себе, дакле, поредимо са собом каквог нас Бог хоће, а не да кажемо: „Па шта има везе, ја сам добар, ја сам бољи од онога поред мене“. Не. У односу на оног који је поред мене да будем добар према њему, да будем милостив, да му будем добар пример, да му чиним све оно што бих ја хтео да он мени чини, чак и ако не чини то. Јер то што чинимо ми чинимо Богу и пред Богом. Дакле, да слушамо своју Цркву.

Имали смо ми доста раздора и неспоразума. Није то било мило Богу. Туговао је Свети Сава, туговао је Свети Стефан Дечански. Туговао је кнез Лазар који је живот свој положио бранећи Косово, остављајући нама завет. Туговали су онда када је било неспоразума међу нама, када смо се свађали, јер нису нам

били потребни други непријатељи. Али ево, слава Богу, Он исцељује све. Зато, браћо и сестре, почевши од породице, свугде да буде мира и разумевања, да буде међусобног послушања, да муж ослушкује своју жену и да чини оно што ће њу обрадовати, и жена наравно исто тако. И да се деца труде да чине оно што радује родитеље, па ако их волиш, нећеш онда чинити оно што им наноси тугу. Ако муж воли жену, неће чинити оно што њу растужује и обрнуто. А воли ако воли Христа. Ако не волиш своју жену као муж, или ако жена не воли свог мужа како ваља и како је на венчању речено, онда ни једно ни друго не воли Господа. Не можемо онда очекивати бољитка и добра у животима нашим.

Радујем се, ево, што сам са вама, благослов је велики, за све нас архијереје, за читаву нашу Цркву и што је заиста ово Србија у духовном смислу те речи. Јер тамо где је Светосавац, где је православни Србин – ту је и Србија изнутра, у срцу, ту је сва светост и лепота њена. Зато увек, браћо и сестре, нека Господ буде са свима и да вам да здравља телесног, с нека вам да пре тога и духовног. Јер телесно здравље, запамтите, зависи од духовног. Кад си духовно здрав, тело нема проблема чак и ако има неке недостатке. Да имате разумевања у породици, међусобно, међу рођацима, комшијама, унутар Цркве, али и за све људе који живе у овој дивној гостољубивој земљи која вам је дала могућност да живите у лепоти и радости, али да будете и оно што јесте. И да увек долазите у овај храм као послушна деца Цркве Христове да славите заједно са свима нама, где год да смо, Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова, амин!

spc.rs